

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 Mals 236919 25 Pž
Zenica; 21.05.2025. godine

Kantonalni sud u Zenici, građansko vijeće sastavljeno od sudija: Sanela Popović, kao predsjednica vijeća, Ramo Ljevaković i Ranka Baškarad kao članovi vijeća, u parničnom postupku tužioca pppu Ralex Trans d.o.o. Preljina, Srbija, ul. Stara pruga broj 6, kojeg zastupa punomoćnik Nikola Zekić, advokat iz Banja Luke, ul. Svetog Save 19, Banja Luka, protiv tuženog „JOMU LOGISTIC d.o.o. Doboj Jug, sa sjedištem u Doboj Jugu, Matuzići, ul. 203. brigade broj 131, kojeg zastupa Advokatsko društvo „Alemdar Brkić” d.o.o. Tešanj, radi naplate potraživanja, v.s. 3.716,07 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Zenici broj 43 0 Mals 236919 23 Mals od 31.03.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 21.05.2025. godine, donio je

PRESUDU

Žalba se odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi da tužiocu na ime duga isplati iznos od 350,00 eura (u protuvrijednosti 684,54 KM) sa zakonskom zateznom kamatom počev od 18.08.2023. godine do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka u iznosu od 1.112,60 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja presude do isplate, a sve u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude.

Drugim stavom izreke pobijane presude odbijen je kao neosnovan preostali dio zahtjeva tužioca za naknadu troškova postupka u iznosu od 2.198,73 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja presude do isplate.

Trećim stavom izreke prvostepene presude odbijen je kao neosnovan zahtjev tuženog za naknadu troškova u iznosu od 1.556,80 KM.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi, pobijajući istu u stavu prvom i trećem izreke, zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, uz prijedlog da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači na način da se odbije tužbeni zahtjev i tužilac obaveže na naknadu troškova postupka ili ista ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

U odgovoru na žalbu tuženi navodi da je prvostepena presuda pravilna i zakonita, pa predlaže da se žalba odbije i potvrdi prvostepena presuda.

Ispitujući prvostepenu presudu po žalbi na osnovu člana 221. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine FBiH, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) – ZPP-a, u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, drugostepeni sud je zaključio:

Žalba nije osnovana.

Predmet spora prema tužbi tužioca od 29.09.2023. godine je isplata duga na ime pruženih usluga međunarodnog prevoza robe na relaciji Bor (Republika Srbija) -Hettstedt (Republika Njemačka) prema međunarodnom tovarnom listu CMR 029981 i ispostavljenom računu broj 2300268 od 19.07.2023. godine, koji je tuženi zaprimio, a nije platio, pa tužilac, prema smanjenom tužbenom zahtjevu na glavnoj raspravi, potražuje iznos od 350 eura (u protuvrijednosti 684,54 KM) sa zakonskom zateznom kamatom počev od 18.08.2023. godine do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove postupka, koliko budu iznosili sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja odluke do isplate u roku od 15 dana.

Svoje pravo iz pravnog odnosa tužilac traži prema CMR Konvencije, koja se u Bosni i Hercegovini primjenjuje nakon izvršene notifikacije o prihvatanju ili pristupanju na osnovu člana 1. I dio, stav 4. tačka 6. Uredbe sa zakonskom snagom o preuzimanju i primjenjivanju saveznih zakona koji se u Bosni i Hercegovini primjenjuju kao republički zakoni (Sl.gl. RBIH br. 2/92) za izvršeni međunarodni prevoz robe. Kako i prvostepeni sud navodi u konkretnom slučaju se radi o ugovoru o prevozu koje ima u vidu odredba člana 648. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima (Sl. list SFRJ broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, Sl. glasnik RS broj 17/93, 3/96, 37/21, 39/03 i 74/04) - ZOO-a prema kojoj odredbi se ugovorom o prevozu robe obavezuje prevoznik da preveze na određeno mjesto neko lice ili neku stvar, a putnik, odnosno pošiljalac se obavezuje da mu za to isplati određenu naknadu.

Među parničnim strankama nije sporno da su parnične stranke bile u obligaciono-pravnom odnosu. Nije sporno ni da tuženi predmetni račun nije u cjelosti platio, odnosno da nije platio iznos od 350 eura.

Sporno je da li je tuženi u obavezi platiti iznos od 350 eura (u protuvrijednosti 684,54 KM), koji iznos tužilac potražuje po opredijeljenom zahtjevu, kao neplaćeni iznos duga po računu broj 2300268 od 19.07.2023. godine

U dokaznom postupku provedeni su predloženi dokazi, pa je u svojstvu svjedoka saslušan M K., te izvršen uvid i pročitani: račun broj 2300268 od 19.07.2023. godine, Međunarodni tovarni list CMR broj 029981, Jedinstvena carinska isprava broj: 12297 i drugi materijalni dokazi kako je navedeno u prvostepenoj presudi (treća stranica).

Dakle, nisu osnovani navodi žalbe da je prvostepeni sud povrijedio odredbe članova 7., 8. i 123. ZPP-a, iz razloga jer je tužilac dokazao svoje činjenične tvrdnje provođenjem dokaza u skladu sa navedenim odredbama i prvostepeni sud je iste utvrdio kao činjenice u smislu člana 8. ZPP-a, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno. Prvostepena presuda sadrži sve što propisuje član 191. stav 4. ZPP-a, radi čega se može preispitati po žalbi. Na navode žalbe se može odgovoriti ponavljanjem obrazloženja pobijane presude u smislu da se ukaže na pravilno i zakonito postupanje prvostepenog suda. Tuženi u žalbi ističe navode o kojima je bespredmetno raspravljati, jer je tuženi u većem obimu nakon utuženja platio dugovani iznos zbog čega je i smanjen tužbeni zahtjev na glavnoj raspravi. Tuženi ne obrazlaže razloge neplaćanja dosuđenog dijela.

Iz računa broj 2300268 od 19.07.2023. godine utvrđeno je da je tužilac tuženom ispostavio isti za izvršenu uslugu jednog prevoza na relaciji Bor (RS)- Njemačka, u ukupnom iznosu od 1.900,00 eura.

Iz međunarodnog tovarnog lista CMR broj 029981 i Jedinstvene carinske isprave broj 12297 utvrđeno je da se društvo Serbila Zijin Copper d.o.o. Bor pojavljuje u ulozi pošiljaoca robe, a društvo Elcowire GmbH, na adresi D-006333 Hettstedt /DE, kao primalac robe, da je prevožen rafinirani bakar/elektrolitni bakar u katodama, neto težine 23.939,00 kg, 162 komada, a Autoprevoznik M.K.iz P. se pojavljuje u ulozi prevoznika robe. Predmetni CMR je snabdjeven pečatima i potpisima pošiljaoca robe, prevoznika robe i primaoca robe.

Izvođenjem dokaza uvidom i čitanjem u Izjašnjenje tužioca u pisanom obliku od 30.10.2024. godine, utvrđeno je da je istu potpisao zakonski zastupnik-direktor tuženog, u kojem isti izjavljuje da su svi nalozi koji su preuzeti za prevoz od tuženog, a koji nisu realizovani, otkazani telefonskim putem, što je praksa svih prevoznika, da u nalogima koji su otkazani nema ugovorene kazne i istu tužilac nije dužan platiti. Otkazivanje naloga je vršeno zbog objektivne nemogućnosti prevoza robe koji su nastali između preuzimanja naloga i otkazivanja naloga, te da ugovor između tuženog i trećih lica ne utiče na tužioca jer to nije definisano između parničnih stranaka.

Izvođenjem dokaza uvidom i čitanjem u Obrazac za plaćanje u inostranstvu Raiffeisen bank d.d. BiH od 27.10.2023. godine, utvrđeno je da je tuženi tužiocu dana 25.10.2023. godine izvršio uplatu novčanog iznosa od 1.550,00 eura po računu broj 2300268.

Iz e-mail korespondencije između lica ovlaštenih za komunikaciju na aplikaciji radi dogovora prevoza u vremenskom periodu od 04.07.2023. godine do 30.08.2023. godine, te e-mail korespondencija između lica ovlaštenih za komunikaciju na aplikaciji radi dogovora prevoza u vremenskom periodu od 05.07.2023. godine do 30.08.2023. godine, je utvrđeno da se ista odvijala između osobe Ivana, zaposlenica tužioca i osobe M., zaposlenik tuženog, kojom prilikom su imenovani ugovorili prevoz bakrenih katoda težine cca 23 tone za Njemačku, sa cijenom od 1.900,00 eura i rokom isplate 30 dana, da su ugovorena tri transporta, da je tužilac dostavio imena vozača koji trebaju izvršiti transport i brojeve njihovih pasoša, da je transport trebao biti izvršen preko špedicije Tempo, da je tužilac poslao nalog za transport, da je izvršen jedan transport, da tužilac 28.08.2023. godine obavještava tuženog da je faktura za prevoz Bor-Njemačka izašla iz valute, da tuženi traži umanjeње fakture za 350,00 eura zbog problema sa prevoznikom koji se nije pojavio i nije otkazao utovar, zbog čega su tuženom nastali troškovi od 350,00 eura, da tužilac na to ne pristaje iz razloga što je predmetni transport obavljen i upozorava tuženog da mora biti plaćen, a da 350 eura na ime penala koje je tuženi imao nije u skladu ni sa čim, da tuženi ističe da uplatu neće izvršiti dok tužilac ne pošalje novi račun.

Uvidom i čitanjem u Nalog za utovar broj: KAM 22/0055 od 07.07.2023. godine, Račun MM ROYAL 014 broj 310/2023 od 19.07.2023. godine, Lista usklađivanja – inozemni transfer od 20.07.2023. godine, Narudžbenice za transport izdate od strane tuženog od 05.07.2023. godine, od 06.07.2023. godine, od 07.07.2023. godine i od 10.07.2023. godine, uvezano kao jedan dokument, Nalog za transport broj 23118595 izdat od strane C.Steinweg GmbH dvije stranice od 10.07.2023. godine, utvrđeno je da je tuženi sa tužiocem ugovorio tri transporta bakrenih katoda (LDM) sa mjestom utovara u Boru dana 11.07.2023. godine i mjestom istovara Hettstedt dana 14.07.2023. godine, da je cijena jednog utovara za kamion od 24 tone iznosila 1.900,00 eura, kao i da su navedene registarske oznake vozila koja trebaju izvršiti transporte, kao i da je tuženi dana 10.07.2023. godine ugovorio transport sa firmom C.Steinweg GmbH da ista preuzme prijevoz za tuženog u njegovo ime i to 24.000 kg bakrenih katoda, da je mjesto utovara Bor na dan 07.07.2023 godine u vremenskom periodu od 07:00 do 14:30, a mjesto istovara Hettstedt, na dan 14.07.2023. godine u vremenskom periodu od 07:00 do 16:00 sa ugovorenim vozarinom od 21.000,00 eura.

Iz iskaza saslušanog svjedoka M. K. proizilazi da je svjedok bio zaposlenik tuženog, kada je komunicirao sa tužiocem u vezi spornog prevoza, da su parnične stranke došle u poslovnu saradnju putem aplikacije viber kada mu se I.Đ. javila na ponudu transporta koji je tuženi nudio. Predmet transporta je bio bakar koji se prevozio iz B. za Njemačku. Tuženom su trebala vozila, da bi ispoštovali svoga klijenta koji je naručio vozila, da bi se prevozio taj bakar. Sa Ivanom je nastavio dalju komunikaciju preko whatsapp aplikacije. Nakon što su utvrdili koliko vozila Ivana može da pošalje, a to je bilo 4 vozila, razgovor se nastavio putem email-a, jer je to tuženom jedina garancija, pošto svi posluju preko Timokom platforme koja u slučaju nekorektnosti u transportu može da izvrši naplatu od klijenta koji je napravio štetu, ukoliko se klijent ne odazove. Do neusaglašavanja tuženog i tužioca oko dogovora 4 kamiona došlo je nakon utovara prvog kamiona, trebala su doći ostala tri kamiona, na utovar dan za danom. Međutim, nije bilo informacije od I., a vozila se nisu pojavljivala na utovaru. Na njegove molbe Ivani da mu javi šta se dešava, uslijedile su minute šutnje, nije nikada dobio odgovor, a samim tim svjedok ju je obavijestio putem email-a o svemu, čak je ponudio da tuženi nađe prevoz da ne bi bilo većih troškova. Neoglašavanje I. zaposlenice tužioca, uzrokovalo je štetu za 11 kamiona koji klijent Steinweg (kupac tuženog) nije uspio da realizuje, samim tim tuženom penal od 350 eura za to kašnjenje. To je značilo da je tuženi lično obezbijedio tri kamiona. Firma Steinweg, kao krajnji kupac, je sa tuženim ugovorila cijenu od 21.000 eura za 11 kamiona, a tuženom su platili 20.650,00 eura. Oni su platili ustvari za 10 kamiona, 11. kamion je tuženom bio otkazan. Svjedok je imao uvid u knjigovodstvo tuženog, pa ističe da tuženi nije nikada zaprimio original fakturu 2300268 od tužioca na iznos od 1.900,00 eura, već je istu zaprimio putem e-maila, te je tuženi putem Raiffeisen banke tu fakturu platio u djelimičnom iznosu od 1.550,00 eura. Svjedok je lično I.Đ. obavijestio o neprihvatanju iznosa fakture koja mu je dostavljena putem e-maila, te je tražio njeno umanjeње za iznos od 350,00 eura, jer je prijevremeno obaviještena da su troškovi nastali, odnosno da su nastali dodatni troškovi od 350,00 eura zbog nepoštivanja dogovora. Svjedok je pojasnio da je tužilac za jedno vozilo prevezao robu iz Bora za Njemačku po nalogu tuženog, da je cijena prijevoza po jednom vozilu ugovorena u iznosu od 1.900,00 eura, da je tužilac fakturisao jedan prijevoz koji je izvršio, da je za izvršeni prijevoz izdat CMR, da je po jednom prijevozu među parničnim strankama bila ugovorena količina bakra od 24 tone po kamionu, koja količina je i prevezena i fakturisana, te da je ostao neplaćen iznos od 350,00 eura od strane tuženog tužiocu.

Zakonskim odredbama, konkretno članom 653. Zakona o obligacionim odnosima, propisano je da je prevoznik dužan da stvar koju je primio u cilju prijevoza preda na određenom mjestu pošiljaocu ili određenom licu (primaocu).

Članom 659. stav 1. istog Zakona regulisano je da je pošiljalac, odnosno u ovom slučaju naručilac, dužan isplatiti prevoziocu naknadu za prevoz i troškove u vezi sa prijevozom.

Odredbom člana 262. stav 1. ZOO-a propisano je da je povjerilac u obveznom odnosu ovlašćen da od dužnika zahtjeva ispunjenje obaveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. Članom 17. istog zakona je propisano da su učesnici u obligacionom odnosu dužni da izvrše svoju obavezu i odgovorni su za njeno ispunjenje.

Iz provedenih dokaza sud je utvrdio da su tužilac kao prevoznik i tuženi kao korisnik usluga zaključili ugovor o prevozu robe, dakle da su bili u obligaciono-pravnom odnosu, da je tužiocu tuženi dostavio nalog za prevoz robe-bakar/elektrolitni bakar u katodama, neto težine 23.939,00 kg odnosno 162 komada na adresi utovara u Boru, Republika Srbija i adresi istovara Hettstedt, Njemačka, za cijenu od 1.900,00 eura po prijevozu, da su bila ugovorena četiri takva prijevoza, ali da je tuženi izvršio samo jedan, o čemu je sačinjen Međunarodni tovarni list CMR

broj 029981, koji je snabdjeven pečatima i potpisima pošiljaoca robe, prevoznika robe i primaoca robe. Na osnovu tako obavljenog prijevoza tužilac je tuženom ispostavio putem e-maila Račun broj 2300268 od 19.07.2023. godine kojim je fakturisao ugovorenu naknadu za izvršen jedan prevoz u iznosu od 1.900,00 eura, koji račun je tuženi djelimično platio, odnosno platio je iznos od 1.550,00 eura dana 25.10.2023. godine. Navedene činjenice su utvrđene, kako iz iskaza saslušanog svjedoka Ma K., čijem iskazu je prvostepeni sud poklonio vjeru, jer nije u suprotnosti sa ostalim provedenim dokazima, tako i materijalnih dokaza.

Tačne su tvrdnje tuženog da tužilac nije ispoštovao njihov dogovor i izvršio sva 4 prijevoza elektrolitnog bakra u katodama na relaciji Bor-Njemačka, zbog čega je tuženi morao angažovati drugog prevoznika, uslijed čega su za tuženog nastali troškovi, a kako to proizilazi iz subjektivnih i iz materijalnih dokaza. Međutim, ove tvrdnje tuženog po ocjeni prvostepenog suda nisu od uticaja za drugačije odlučivanje, jer je među parničnim strankama nesporno da je tužilac izvršio jedan ugovoreni prijevoz na relaciji Bor-Njemačka, da je predmet tog prevoza bio bakar/elektrolitni bakar u katodama, neto težine 23.939,00 kg odnosno 162 komada, a za koji prijevoz je ugovorena cijena od 1.900,00 eura. Ovi navodi tuženog su mogli biti od uticaja na osnovanost protutužbenog zahtjeva, koji tuženi u ovoj parnici nije postavio, niti je dokazao pravo na umanjeње cijene prevoza.

Cijeneći sve naprijed navedeno, prvostepeni sud je pravilno postupio kada je obavezao tuženog da tužiocu plati potraživani iznos naknade od 350,00 eura preračunat u valutu KM prema zvaničnom kursu Centralne banke BiH na dan opredjeljenja zahtjeva 04.02.2025. godine, koji odgovara iznosu od 684,54 KM.

Kako je tuženi u cjelini izgubio parnicu, to je zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka također pravilno odbijen u cjelini kao neosnovan.

Zbog svega navedenog, žalba je odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostepena presuda, na osnovu člana 224. stav 1. tačka 2) i člana 226. ZPP-a.

Predsjednica vijeća

Sanela Popović